

Μήγαρις
ἔχω ἄλλο
στό νοῦ μου
πάρεξ
ἐλευθερία
καὶ γλῶσσα;

Δ. Σολωμός

Ἡ Γλῶσσά μας... Ἡ Ἱστορία μας... Ὁ Πολιτισμός μας...

• **Ἀνυπολόγιστη ἡ Ἀξία
τῆς Πνευματικῆς μας Κληρονομιάς •**

■ Τὸ πιὸ ἀδιάντροπο: ἡ αὐθαίρετη στρέβλωση τῆς γλῶσσας

Δωσίλογος ἢ πολιτικὴ τῆς ἀγλωσσίας

«Ἡ καταστροφὴ τῆς γλῶσσας συνεχίζεται ἀδυσώπητη,
...μὲ ἱστορικὲς συνέπειες ἀσύγκριτα ἐφιαλτικότερες...»*

«Γλῶσσα καὶ Πατρίδα εἶναι τὸ ἴδιο.
Νὰ πολεμᾷ κανεὶς γιὰ τὴν Πατρίδα του
καὶ γιὰ τὴν Ἐθνικὴ του Γλῶσσα ἕνας εἶναι ὁ Ἄγώνας.
Πάντα ἀμύνεται περὶ Πάτρης».

(Γιάννης Ψυχάρης)

Ἡ καταστροφὴ τῆς γλῶσσας συνεχίζεται ἀδυσώπητη...

Κάθε μέρα ὑπάρχουν τρεῖς ἕως πέντε ἐκφωνητὲς ἢ ἀνταποκριτὲς ἢ σχολιαστὲς στὰ κανάλια ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπολυθοῦν αὐθημερόν γιὰ τὴν ἀγγραμματοσύνη τους, καὶ ἄλλοι τόσοι ἀπὸ πολιτικούς θώκους, **γελοιωδέστεροι**.

Ἄκουμε **φρικαλεότητες**, ὅπως: «ὁ ἀναλογοῦν φόρος», «ἡ πλήρη ἐφαρμογὴ», «τὸν ἐπικεφαλῆν» ἢ «τοῦ ἐπικεφαλῆ», «αὐτὴ τῆ στιγμὴ συνδράμουν στὴν κατάσβεση», «κάτι ἄλλο δὲν παρατηροῦμε μέχρι στιγμῆ», «τοὺς ὑπαγάγει τώρα δωρεάν», «ἄνευ ἄδεια», «νὰ μὴν ἐκτίθεται στὸν ἥλιο ὑπὲρ τοῦ δέοντος»...

Τὸ πιὸ ἀδιάντροπο εἶναι ἡ αὐθαίρετη **στρέβλωση τῆς γλῶσσας**, ἐπειδὴ ὁ ρήτορας λογαριάζει κάποιους γραμματικούς τύπους σὰν «καθαρευουσιάνικους» ποὺ μολύνουν τὴν «προσθευτική» του ἐκφραστικὴ.

Ὁ κ. Τ., π.χ., υἱοθετεῖ τὸ ἀνύπαρκτο «ἔχει

παράξει πλεόνασμα ή κυβέρνηση» –τὸ ἔχει παραγάγει τοῦ μοιάζει «συντηρητικό», ἀκατάλληλο γιὰ ὑπέρμαχους «τῆς Ἀριστερᾶς καὶ τῆς προόδου».

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, προφανῶς, καὶ ὁ κ. Σ. καταργοῦσε τὴ διάκριση «στιγμιαίου» καὶ «διαρκούς»: ἔλεγε «ἡ Ἑλλάδα πέρυσι παρήγγε» –τὸν ἐνοχλοῦσε τὸ «παρήγαγε».

* * *

Ἔνας φιλόλογος θὰ μπορούσε νὰ ἐντοπίσει εὐστοχότερες καὶ πολυπληθέστερες ἐνδείξεις τῆς **καταστροφῆς ποὺ συντελεῖται**, τὰ πολὺ τελευταῖα χρόνια, στὴ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων.

Μὲ ἱστορικὲς συνέπειες ἀσύγκριτα ἐφιαλτικότερες ἀπὸ αὐτὲς τῆς οἰκονομικῆς χρεοκοπίας, τῆς χαμένης κρατικῆς ἀνεξαρτησίας, τῆς διοικητικῆς διάλυσης, τοῦ κυρίαρχου κυνικοῦ ἀμοραλισμοῦ.

Δύσκολο νὰ πείσει κανεὶς γλωσσικὰ ἀπαίδευτους:

Ποῦ ὀδηγεῖ ἡ σύγχυση **ὀριστικοῦ** καὶ **ὑποτακτικοῦ** λόγου: «θὰ ὑπάρξει ἐπιδείνωση τοῦ καιροῦ», ἀντί, «θὰ ἐπιδεινωθεῖ ὁ καιρὸς» –«νὰ σὲ εὐχαριστήσω, Ἀνδρέα», ἀντί, «σὲ εὐχαριστῶ Ἀνδρέα».

Ποῦ ὀδηγεῖ ἡ κατάργηση τῶν ἄρθρων ὅπως σὲ γλῶσσες ὑπανάπτυκτης ἐκφραστικῆς: «θὰ πᾶμε Μοναστηράκι», «μένω Ἀγρίνιο».

Γιατὶ τὰ ρήματα εἰς -έω μεταποιοῦνται εἰς -άω: «ζητᾶ», «παρακαλᾶ», «προχωρᾶ», «μιλᾶ», «ἐξηγᾶ», «ὀδηγᾶ».

Γιατὶ ἡ «προοδευτικὴ» ἐκδοχὴ ἀπαιτεῖ νὰ λέμε: «ἡ μέθοδο», «ἡ πρόοδο», «ἡ λεωφόρο», «ἡ ψῆφο», «ἡ εἴσοδο».

Γιατὶ ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ ἀπαιτεῖ νὰ λέμε τὸ ἀνατριχιαστικό: «ἡ πλήρη ἐφαρμογὴ», «ἡ διεθνὴ ἐκτίμηση», «ἡ ἐπισφαλὴ λύση».

Χρήστου Γιανναρά

(*) Ἐφημερ. «Καθημερινή», 7.8.2016. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.